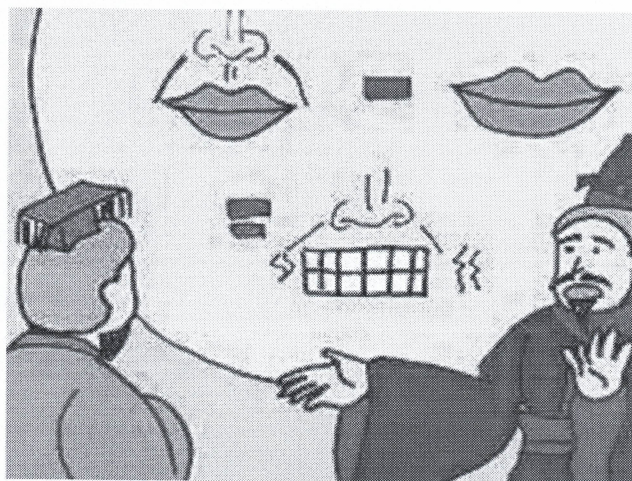

นิทานสุภาษิตจีน (87) 成语故事 (八十七)

นิทานสุภาษิตจีนที่ "เรียนไทยได้จีน" จะนำเสนอในฉบับนี้คือ 唇亡齿寒/唇亡齒寒 Chún wáng chǐ hán (ฉุน หวัง ฉือ หาน) โดย คำว่า 唇 chún (ฉุน) แปลว่า ลิ้น/ริมฝีปาก 亡 wáng (หวัง) แปลว่า ตาย 齿/齒 chǐ (ฉือ) แปลว่า ฟัน คำว่า 寒 hán (หาน) แปลว่า หวาน เมื่อนำมารวมกันแปลความได้ว่าริมฝีปากตายฟันก็หวาน กล่าวคือการพึ่งพาซึ่งกันและกัน ตรงกับสำนวนสุภาษิตไทยคือ น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า เรื่องราวของคำนี้เล่ากันมาดังนี้

ในยุคสมัยชุนชิว 春秋 Chūn Qiū ประเทศจีนแตกแยกออกเป็นหลายรัฐ ต่างฝ่ายต้องการเป็นใหญ่แต่เพียงผู้เดียวในปฐพี ดังนั้นสงครามในช่วงยุคนี้จึงเกิดขึ้นได้ไม่หยุดหย่อน รัฐจิ้น 晋国 Jìn Guó (จิ้น กั๋ว) ซึ่งเป็นใหญ่อยู่ภาคเหนือของจีน ต้องการกำจัดและยึดครองพื้นที่รัฐเล็กๆ รัฐหนึ่งชื่อรัฐกัว 虢国/郭國 Guó Guó (กั๋ว กั๋ว) เพราะรัฐกั๋วมักส่งคนมาช่วยความขาดแคลนของรัฐจิ้นอยู่เป็นประจำ รัฐจิ้นเองจะส่งกำลังไปจัดการกับรัฐกั๋วได้นั้นจะต้องผ่านรัฐ 虞国/虞國 Yú Guó ยหวิ กั๋ว (รัฐยหวิ) เจ้าผู้ครองรัฐจิ้นจึงปรึกษาข้าราชการบริหาร มีขุนนางคนหนึ่งพูดว่า ได้ทราบมาว่าเจ้าผู้ครองรัฐยหวินั้น เป็นคนโลภชอบสมบัติเงินทอง จึงเสนอให้รัฐจิ้นนำมุกดีที่สุดและแก้วแหวนเงินทองที่มีค่าที่สุดของรัฐจิ้นไปให้กับรัฐยหวิ เช่นนี้แล้วก็จะมุกมิตรกับเขาได้ หลังจากนั้นก็นำทัพผ่านแดนของรัฐยหวิได้ เจ้านครรัฐจิ้นที่แรกก็ปฏิเสธ

(ที่มาภาพ : <https://image.baidu.com>)